

РЕШЕНИЕ

№ 14668

гр. София, 03.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 145 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НОРА ВЛ. МАРИНОВА

при участието на секретаря В.

като разгледа докладваното от НОРА ВЛ. МАРИНОВА Гражданско дело №
20221110159966 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на част II, дял I, чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба на ищеца „С., с която са предявени срещу ответника Л. Г. Л. обективно кумулативно съединени установителни искове за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 1000 лв., представляваща главница по договор за паричен заем № . от 26.11.2020 г., сключен със „С., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 29.07.2022 г., до окончателното изплащане на вземането, сумата от 383,26 лв., представляваща договорна лихва за периода от 26.11.2020 г. до 26.05.2022 г. и сумата от 252,07 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 01.02.2021 г. до 01.07.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 41348/2022г. по описа на СРС, 145 състав.

Ищецът „С. твърди, че на 26.11.2020 г. между него и ответника бил сключен договор за паричен заем № ., по силата на който на ответника бил предоставен заем в размер на 1000 лв., като сумата била предадена на ответника. Поддържа, че ответникът поел задължение да върне заема на 18 месечни вноски в срок до 26.05.2022 г., всяка в размер на 190 лв. Размерът на уговорената възнаградителна лихва по кредита бил 401,64 лв. Поддържа, че ответникът не е изпълнявал редовно задълженията си, като бил заплатил до настоящия момент само сумата от 190 лв. Ето защо, длъжникът бил изпаднал в забава и дължал законната лихва за периода от 01.02.2021 г. до 01.07.2022 г. в размер на 252,07 лв. Ето защо, моли за уважаване на предявените искове и присъждане на разноски за производството.

Ответникът Л. Г. Л. е депозирал отговор на исковата молба в законоустановения срок по чл. 131, ал. 1 ГПК, с който оспорва предявените искове по основание и размер. Оспорва между страните да съществува договорна връзка. Оспорва предаването на заемната сума от заемотателя на заемателя. Счита, че процесният договор за кредит е недействителен изцяло поради неспазване на специалните правила на ЗПК – чл. 22 ЗПК /доп. ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г./ – когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20, ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. Наред с това, счита, че договорът за кредит е нищожен поради накърняване на добрите нрави. Позовава се на нищожност и на клаузата за договорна лихва като накърняваща добрите нрави, в която връзка цитира практика на ВКС. Твърди, че годишният процент на разходите (ГПР) е 48,32%, годишният лихвен процент –

40,05%, при което надхвърля с над 4 пъти законната лихва и респективно ГПР надхвърля почти пет пъти законната лихва. Това представлявало нарушение на добрите нрави, тъй като надхвърляло трикратния размер на законната лихва, приет в приложимата към момента на сключване на договора съдебна практика като допустим таван, над който всичко уговорено представлява нарушение на добрите нрави и съответно води до нищожност на клаузите за лихви. Това е така, тъй като към момента на сключване на процесния ДПК и съгласно приложимото тогава Постановление № 426 от 18 декември, 2014 г. на МС за определяне размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и валута, „годишният размер на законната лихва за просрочени задължения в левове бил основният лихвен процент на БНБ, в сила от 1 януари, съответно от 1 юли, на текущата година плюс 10%”. От направена справка в сайта на БНБ, към 23.06.2014 г., ОЛП на БНБ бил 0,00%, което означавало, че законната лихва е била 10,00%. Следователно, предвидената в процесния ДПК лихва надхвърляла с над 4 пъти законната лихва, което било основание да се приеме, че клаузата в договора накърнявала добрите нрави, тъй като нямало еквивалентност на насрещните престации, размерът на лихвата /дори и като не се включвала в нея скритата възнаградителна лихва за допълнителните услуги, а включвайки и нея, размерът на лихвата многократно надхвърлял допустимия трикратен размер, при който са спазени добрите нрави/, водело до увреждане на ответника по договора за кредит, в разрез с принципа на добросъвестността при договарянето, поради което била нищожна. Тъй като договорът за потребителски кредит бил възмезден, кредиторът не би го сключил без определено възнаграждение за отпуснатия кредит. Счита, че нищожността на клаузите, регламентиращи част от реквизитите на договора за потребителски кредит – лихвен процент и ГПР – представляват част от същественото съдържание на договора и това правело цялото заемно съглашение нищожно. В подаденото възражение (и в подадения отговор) релевира възражение за давност. Счита, че при недействителен договор лихви не се дължат, а искът за връщане само на главницата би бил основателен, но не на предявеното основание – договорно правоотношение, а на друго основание – неоснователно обогатяване. Хипотезата, предвидена в чл. 23 ЗПК, била специфичен случай на неоснователно обогатяване, поради което сумата за главница следвало да бъде претендирана именно като неоснователно обогатяване, а не като непогасени вноски по несъществуващ договор. Наред с това оспорва и разпоредбата на чл. 6.2 от процесния договор, предвиждаща неустойка в размер на 2018,36 лв. при непредоставяне на обезпечение по кредита като нищожна и противоречаща на добрите нрави. Предвид изложеното, моли за отхвърляне на исковете и присъждане на разноски за производството.

Софийски районен съд като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Предяви са установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В тежест на ищеца по исковете по чл. 422 ГПК вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД е да докаже, че между ищеца „С. и ответника е възникнало валидно (действително) правоотношение по договор за потребителски кредит /заем/, по което кредиторът е предоставил на ответника посочената сума, а последният се е задължил да я върне в посочения срок, ведно с възнаградителна лихва в уговорения размер; че падежът на вземанията е настъпил и ответникът е изпаднал в забава, както и размера на дължимото обезщетение за забава.

Ответникът следва да докаже възраженията си срещу съществуването на вземанията, респективно срещу изискуемостта им, в това число плащане, както и твърденията си за нищожност на договора, общите условия и отделни техни договорни клаузи.

Във връзка с възражението за давност в тежест на ищеца е да докаже, че за периода от настъпване на изискуемостта на вземането, са били налице основания за спиране или прекъсване течението на давността.

С доклада по делото като безспорни между страните, респ. неподлежащи на доказване, са отделени следните обстоятелства: че на 26.11.2020 г. е сключен договор за заем между „С. с № . и ответника, по силата на който на ответника е предоставен и усвоен паричен кредит в размер на 1000 лв., които обстоятелства се установяват и от приложените с

исквата молба писмени доказателства: договор, сключен чрез изпращане, респ. получаване на електронни изявления (чл. 9 и чл. 10 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги) и лог файл, от който е видно и получаването на сумата по кредита от ответника на 26.11.2020г., с оглед на което е неоснователно възражението на ответника за липса на договорна връзка между страните, основано на реалния характер на договора. Съгласно уговорките в договора ответникът е поел задължение да върне заема на 18 месечни вноски, включващи главницата и възнаградителна лихва в общ размер на 401,64 лв.

Установява се от съдържанието на приетия като доказателство договор за заем, че същият е сключен въз основа на искане от 26.11.2020г. и след подписване на декларация по чл. 42, ал. 2, т. 2 ЗМИП и декларация за предоставяне на лични данни от същата дата. Съгласно чл. 3, ал. 5 от договора годишният процент на разходите на заема е определен на 48,32 %, съгласно ал. 7 фиксиранят годишен лихвен процент е в размер на 40,05 %, а съгласно ал. 10 общата сума за плащане по кредита се равнява на 1401,64 лв. (включваща главница и договорна лихва). Същевременно от представения по делото погасителен план е видно, че освен тази стойност, на заемателя е начислявана на падежа на месечните погасителни вноски и дължима сума за неустойка в общ размер на 2018,36 лв., с което общият размер на сумата по кредита е нараснала до 3420 лв. Посочената неустойка съгласно погасителния план е неустойката, предвидена в чл. 6 от договора, който предвижда задължение за обезпечаване на кредита с поне едно от следните обезпечения: банкова гаранция или поръчител, отговарящ на условията на чл. 33, ал. 1 от Общите условия към договора. За неизпълнение на предвиденото в чл. 6 от договора задължение за предоставяне на обезпечение в тридневен срок от сключването му или в случай, че предоставеното обезпечение не отговаря на условията, посочени в чл. 33, ал. 1 ОУ, е предвидено заемателят да дължи на заемодателя предвидената и в погасителния план неустойка в общ размер от 2018,36 лв., с начин на разсрочено плащане, подробно посочен в представения в табличен вид погасителен план към договора.

В чл. 7 от договора е предвидено, че уговорените индивидуални условия, както и приложените Общи условия, представляват Договор за заем, сключен между страните, и уреждат и определят техните взаимоотношения. Със заявлението за издаване на заповед за изпълнение ищецът е представил приложимите към договора Общи условия, в които са подробно разписани правилата за реда на за сключване, изпълнение и прекратяване на договора, както и са дадени дефиниции на основни понятия от договора.

Представен е подписан от ответника стандартен европейски формуляр, съдържащ параметрите на сключения договор за потребителски кредит.

По делото се установява, че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение за вземанията (29.07.2022г.), предмет на установяване по процесния договор за заем, е настъпил падежа и на последната погасителна вноска по договора – 26.05.2022г.

Налице е изрично признание от страна на ищеца и на неизгодния за последния факт, че ответникът е платил преди процеса в погашение на вземания по договора за заем сумата от 190 лв.

Предвид наведените оспорвания за нищожност на процесния договор за заем и задължението на съда да следи служебно за приложението на императивни правни норми съдът с определението за насрочване е допуснал служебно изслушване на съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертиза, които да отговорят на релевантните въпроси относно размера на шрифта, използван в процесния договор за кредит и общите условия към него, както и относно компонентните, включени при изчислението на ГПР, размера на лихвата за забава и главницата, върху която е начислявана, както и извършените от ответника плащания. Посочените факти са в доказателствена тежест на ищеца, разпределена му и с доклада по делото, поради което разносните за изготвянето им са били възложени на ищеца, но същият редовно уведомен не е внесъл депозити за възнаграждението на вещите лица, поради което тези доказателства са останали несъбрани.

При така събраните и обсъдени доказателства, съдът намира следното от правна страна: предявените иски имат за предмет установяване на вземания, чийто правопораждащ факт несъмнено е договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 от

Закона за потребителския кредит, съгласно който това е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне, като не са налице изключенията по чл. 4 ЗПК, а заемателят се явява потребител – лице, което при сключването на договор за потребителски кредит, действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност. Следователно за процесния договор важат допълнителните изисквания за действителност, предвидени в ЗПК. Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договърът за потребителски кредит е недействителен.

Договорът за потребителски кредит е формален, като законът изисква да бъде сключен в писмена форма на хартиен или друг траен носител (чл. 10, ал. 1), която в настоящия случай е налице. Императивно изискване на закона е и съдържанието на договора да бъде представено по ясен и разбираем начин, както и всички елементи на договора да се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. Несъмнено Общите условия към договора, които както беше изяснено съдържат дефиниции на основните понятия в него, и детайлно разписване на правилата за сключване, изпълнение и прекратяване на договора, представляват част от същественото договорно съдържание, което е изрично изразено в самия договор (чл. 7 от същия), както и е закрепено в законовата разпоредба на чл. 11, ал. 2 ЗПК, съгласно която Общите условия са неразделна част от договора за потребителски кредит и всяка страница се подписва от страните по договора. В този смисъл следва да се приеме, че изискването за ясно и разбираемо посочване на съдържанието, както и за представянето елементите на договора с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12 (чл. 10, ал. 1 ЗПК) важи и за Общите условия към него.

В случая ответникът е оспорил действителността на процесния договор за кредит поради нарушение на правилото на чл. 10, ал. 1 ЗПК, като съдът намира, че възражението е основателно. При прегледа на представените договор за кредит и Общи условия към него се наблюдава и без нуждата от използване на специални знания, че в договора за кредит са налице различни по размер шрифтове (наблюдава се разлика между използвания шрифт в табличната част на договора и останалия му текст), като несъмнено Общите условия към договора са представени в шрифт, различен по вид и размер от този на договора, като размерът е по-малък от 12.

Съгласно чл. 195, ал. 1 ГПК експертиза се допуска, когато за изясняване на възникналите по делото въпроси са необходими специални знания в областта на науката, изкуството, занаятите и др. В случая, съдът намира, че за преценка размера на използвания шрифт не са необходими специални знания, тъй като обстоятелството, че размерът на шрифта на общите условия е по-малък от 12 е видимо и установимо при обикновен преглед на документа – в този смисъл определение № 485 от 14.06.2022 г. по гр. д. № 2585/2021 г. на ВКС, IV г. о., в което също е допусната възможността фактът, че размерът на шрифта е под 12 да се установи при "прегледа на писменото доказателство". Следва да се отбележи, че липсата на изслушване на експертиза по релевантния въпрос е станало по причина на поведението на ищеца, който не е внесъл необходимия депозит, с което е създал пречка за събиране на относимо доказателство, като това му поведение следва да се преценява по реда на чл. 161 ГПК с оглед на другите обстоятелства по делото, изложени по-горе, което е още един аргумент в подкрепа на възприетия извод за основателност на възражението на ответника за нарушаване на императивна разпоредба на ЗПК.

Посоченото нарушение е достатъчно за да се приложат последиците на чл. 22 ЗПК, а именно че целият договор за кредит е недействителен. Независимо от изложеното съдът намира, че се установяват и останалите възражения на ответника. На първо място е налице нарушение и на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като в процесния договор за кредит не е посочен по ясен и еднозначен начин годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент

на разходите по определения в приложение № 1 начин. Това е така, тъй като в договора е посочен единствено размера на ГПР в проценти (48,32 %), без да може да се направи извод какви компоненти включва последния, като е налице неяснота и дали при изчисляването му е включена предвидената в чл. 6.2 неустойка, доколкото в погасителния план са представени два варианта на погасителна вноска (с и без предвидената неустойка), като същата предвид начина на заплащането ѝ (разсрочено и на падежната дата на останалите плащания по договора) води до обоснована вероятност същата да съставлява прикрита уговорка на допълнително възнаграждение, което се дължи наред с основните плащания по договора. С случай че се приеме, че тази неустойка е компонент на ГПР, същият би надхвърлил петкратния размер на законната лихва (за което изчисление отново не са нужни специални знания), което е в пряко противоречие с чл. 19, ал. 4 ЗПК. На второ място, това представлява и нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, който изисква посочването по разбираем начин на лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти. На последно място, съдът намира размерът на уговорената възнаградителна лихва от 40,05 %, дори без прибавяне на прикритото възнаграждение под формата на „неустойка“, да се явява несъответен на принципите на добросъвестност и справедливост и поради това накърняващ добрите нрави. Размер на възнаградителната лихва, който се равнява на почти половината от размера на отпуснатия заем нарушава принципа на еквивалентност на престациите на страните и не отговаря на изискванията за добросъвестност в облигационните отношения между тях.

Нарушенията на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 ЗПК представляват самостоятелни основания за прилагане на последиците на чл. 22 ГПК и водят до недействителност на процесния договор за кредит.

В резултат на възприетия извод за недействителност на договора ответникът дължи само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по него – чл. 23 ЗПК. Неоснователно е възражението на ответника, че в посочения случай не дължи дори чистата стойност на кредита, тъй като по делото не е предявен иск с правно основание чл. 55 ЗЗД. С решението съдът следва да установи дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, доколкото ЗПК е специален закон по отношение на ЗЗД. Ако се приеме, че установяването на дължимостта на чистата сума по получения кредит и осъждането на потребителя за нейното връщане следва да се извърши в отделно производство, по предявен иск с правно основание чл. 55 ЗЗД, то би се достигнало до неоснователно обогатяване за потребителя, предвид изискуемостта на вземането по недействителен договор, в частност при нищожен договор за потребителски кредит и позоваване от страна на потребителя на изтекла погасителна давност. Това би противоречало на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване, в какъвто смисъл е и въвеждането на разпоредбата на чл. 23 ЗПК в специалния ЗПК (така и решение № 50174 от 26.10.2022 г. по гр. д. № 3855/2021 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС и решение № 60186 от 28.11.2022 г. по т.дело № 1023/2020 г. на I Т. О на ВКС).

Неоснователно е и възражението на ответника за изтекла погасителна давност за вземането, тъй като към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 29.07.2022г. не е изтекла 5-годишната погасителна давност за главното вземане, падежирало на 26.05.2022г.

С оглед изложеното искът следва да се уважи за незаплатената чиста стойност на кредита, която съдът приема да се равнява на сумата от 810 лв., след като от пълния размер на усвоената сума от 1000 лв. се извади платената преди процеса от ответника сума от 190 лв., за което плащане е налице изрично признание от ищеца в исковата молба. Следва да се присъди и законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 29.07.2022г. до окончателното изплащане на вземането. В останалата част предявеният иск за главницата, както и исковите за договорна и мораторна лихва изцяло следва да се отхвърлят като неоснователни.

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни, които са претендирали такива. Ищецът е доказал извършване на разноски за държавна такса за

заповедното производство, съразмерно на уважената част от заявлението в размер на 32,71 лв. и за исковото производство в размер на 32,71 лв. И в двете производства ищецът е бил защитаван от юрисконсулт и е претендирал заплащане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК (ред, ДВ, бр. 8/2017г.) на сумата от 20,74 лв. (съразмерно на уважената част от заявлението от определеното по реда на чл. 37 ЗПП вр. чл. 26 НЗПП възнаграждение в размер на 50 лв.) и на сумата от 100 лв. на основание чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 ЗПП, или общо разноските за заповедното производство се равняват на сумата от 53,45 лв., а за исковото – на сумата от 132,71 лв. Съразмерно на уважената част от исковите на ищеца се дължат разноски на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК в размер на 26,47 лв. – за заповедното производство и в размер на 65,73 лв. – за исковото производство, които следва да му се присъдят.

Ответникът е бил защитаван в заповедното и исковото производство от адвокат при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА) (безплатна правна помощ), поради което на основание чл. 38, ал. 2 ЗА съразмерно на частичното отхвърляне на претенциите на защитавалия го адвокат при изричното му искане в този смисъл следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението за заповедното производство за адв. Б. на сумата от 400 лв., а за исковото производство за адв. Л. на сумата от 463,53 лв. Съразмерно на отхвърлената част от исковите на адв. Б. следва да се присъди на основание чл. 38, ал. 2 ЗА възнаграждение за заповедното производство в размер на 204,03 лв., а на адв. Любимиров за исковото производство – в размер на 233,94 лв. Неоснователни са възраженията на ищеца, че възнаграждение не се дължи на адвоката за подаване на възражение срещу заповедта в заповедното производство, тъй като това е основното защитно действие на длъжника в това производство, с оглед на което при ангажиране на адвокат за извършване на това действие, на последния се следват разноски за оказаната безплатна правна помощ. Определеното от съда възнаграждение по реда на НМРАВ е в минимален размер, с оглед на което е неоснователно и възражението на ищеца по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на адвокатския хонорар.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК, че Л. Г. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. С. дължи на „С., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С. лв., представляваща непогасена главница по договор за паричен заем № . от 26.11.2020 г., сключен със „С., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 29.07.2022 г., до окончателното изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 41348/2022г. по описа на СРС, 145 състав, като ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК за главницата за разликата над сумата от 810 лв. до пълния предявен размер от 1000 лв., иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК за сумата от 383,26 лв., представляваща договорна лихва за периода от 26.11.2020 г. до 26.05.2022 г. и иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД за сумата от 252,07 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 01.02.2021 г. до 01.07.2022 г.

ОСЪЖДА Л. Г. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. С. да заплати на „С., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С. на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК сумата от 26,47 лв., представляваща разноски за заповедното производство и сумата от 65,73 лв., представляваща разноски за исковото производство.

ОСЪЖДА „С., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С. да заплати на адв. К. И. Б. от АК-Р., със служебен адрес: гр. С. (офис-партер) на основание чл. 38, ал. 2 ЗА сумата от 204,03 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за заповедното производство.

ОСЪЖДА „С., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С. да заплати на А. Л.

Л. от САК, със служебен адрес: гр. С. (офис-партер) на основание чл. 38, ал. 2 ЗА сумата от 233,94 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в дв.дмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____